

פתיחת דלת הבית שלא היתה נעולה, והרוח שנשבה מחלון חדרו פיזרה את פרץ אדי האלכוהול בכל הבית. בכניסתו הבחין בשברי הזכוכיות המפוזרים ברחבי הסלון כשממול ראה את אביו, ספק שוכב -ספק יושב על הכורסא. הוא הביט בחרדה אל אביו המתגולל ברפשו בסלון. ליבו הלם בעוצמה, כל תקוותיו לרוגע יחסי, נכזבו והתנפצו אל מול המחזה שנגלתה לעיניו. שוב עלתה במוחו המחשבה שמא חששותיו מן העבר הלכו והתאמתו. האמנם מימש אביו את איומיו ופגע במשפחה? האמנם איחר את המועד ונטש את כולם ברגע הקשה בחייהם? הוא החל להתרוצץ בבהלה בין החדרים.

השניים המבוהלים שהסתופפו בחדר הנעול, לא שמעו את פתיחת הדלת, לעומת זאת החלו לשמוע את צעדי הריצה שלו. בתחילה היו משוכנעים כי האב החל במתקפת הנגד שלו מול פלג משפחתו העויין. הם בלמו את קולם, עצרו את נשימתם בעודם ממלמלים תפילה. האם לקחה את מכשיר הטלפון וניסתה בבהלה לחייג למכרים, כל החיויגים היו מבולבלים ולא הביאוה לאף יעד נכסף.

קריאותיו של שוקי " אמא חזרתי, אני כאן", בלבלו מעט את היושבים המבוהלים. האם התעשתה ראשונה וקראה לעברו "אנחנו כאן שוקי, בוא". הם ניסו נואשות לפתוח את הדלת, אך זו לא הגיבה כלל למאמציהם החוזרים ונשנים. שוקי הגיע וניסה לפתוח את הדלת. המנעול סירב להענות למאמציו. הסיבוב הנוסף שעשה רועי למנעול, כנראה קיבע אותו באופן סופי. הידיים המבוהלות ניסו ללא הרף לשחרר את המנעול ולהכניס את הבן הגדול, הצנחן, מקור הבטחון הבלעדי של הבית, לחזק את רוחם. כל נסיונותיה כשלו, הידיים הפכו מגושמות וחסרות יכולת לתפקד בלחץ שנוצר.

"אמא, הכל בסדר אצלכם?" שאל שוקי בקול חנוק.

"הכל בסדר. אנחנו מבוהלים. אבא שלך השתגע" אמרה האם. "חכה שוקי, אל תלך" התחננה האם בחששה כי יתרחק מהמקום וייתירה לנפשה עם רועי כששניהם מבוהלים עד מוות. "בוא,אנסה להעביר את המפתח מתחת לדלת" אמרה בנסותה להעביר אליו את המפתח לחייה ולחיי בנה הצעיר. היא תמיד שמחה לחשוב על כך שיש לה בן כה חזק עליו יכלה להישען ולזכות בהגנתו. שוקי אסף את המפתח מתחת לסף הדלת וניסה מצידו לפתוח את המנעול. כל נסיונותיו עלו בתוהו. החדר נשאר נעול וכך כנראה כל סיכוי לחלץ את הבית הבוער ממוקד השריפה הבלתי פוסק. הוא חדל מנסיונותיו והעביר את המפתח בחזרה אל תוך החדר.

שוקי הרגיש כיצד חוסר האונים משתלט עליו. המחשבה על האב המוטל בסלון ספק שיכור, כשכל הבית מנופץ מסביבו ועל בני משפחתו החרדים מפניו ונעו לים בפינת הבית, המחישה לו יותר מכל את מצבה העגום של המשפחה. הוא התהלך בפרוזדור מקצה אל קצה כאריה בכלוב, מביט לסירוגין באביו ובדלת העיקשת שחצצה בינו ובין אימו ואחיו. הוא קיווה כי תפתח במהרה וישבו לתמוך זה בזה. שוקי ביקשם להמשיך ולנסות לחלץ עצמם. הוא נעמד והביט שוב אל עבר אביו, התסכול שעלה מהמחזה המבחיל שיגר אותו לחדרו. שם בין הארון לקיר היה מונח נשקו, האם-16 הצה"לי.

הוא הביט ברובה. בראשו עלו מחשבות קשות ונוראות שמעולם לא עלו במוחו קודם לכן, על כל פנים לא בעוצמה כזו. הוא ניסה להדחיקן ולחשוב על פתרונות מיידיים אחרים, אך למול עיניו החל להתגבש רעיון קשה, קטלני כזה שיסיים פרק חיים אחד, ואולי ישנה את חיי המשפחה. מחשבתו נדדה מאישור המעשה ועד דחיה קשה ומתקוממת.

מבט נוסף בנשק השחור והקר הכניסו למערבולת רגשית ומחשבתית שזיעזעה אותו נוכח האפשרות הנוראה מכל. הוא הסיט מיד מבטו ולא הרשה לו לשוב ולנוח על רובהו. 'מי אתה שטיטול חיי אדם?' שאל עצמו.

הוא שמע את קול המיית ליבו הזועק, 'די, די, יש לעשות לזה סוף'. שוקי לקח את נשקו המונח על הקיר ותלה אותו על צוארו. קול רועם פקד עליו להניח את נשקו. שני קולות עמדו זה מול זה ובצרחות אימים ניסו לנהל את הקרב המכריע על חיי אביו. הזכות של אדם לחיים זעקה אל מול זכות האחים והאם לחיות בשלום. הנשימות המגושמות של אביו, להן היה זכאי כל עוד אין החלטה אחרת מהשמיים פעמו אל מול הנשימות החטופות והמבוהלות הנלחצות מן הלבבות הנקרעים אי שם בחדר הנעול. הכרעתו התקבלה, לעת עתה, הרובה הוחזר למקומו.

האינטרקום צילצל והחזירו למחשבה צלולה, שוב זעקה הזכות לחיים והחרישה את אזניו. בעוד החל מסתייג מהרעיון המטורף שאחז בו, ענה לידיד שחיפש את רועי אחיו הכלוא בחדר, כי זה איננו בבית.

הוא נסוג אל חדרו, שוב נשמע צילצול, הפעם מהטלפון, מעברו השני של הקו היה חברו שהציע לצאת לבלות, "אין לי מצב רוח היום" ענה ביושב. עם שהניח את השפופרת, שוב עלו בראשו כל אותם קולות וזעקות השבר של אימו מהימים הקשים. הוא נזכר בלילה בו נאנסה באכזריות בחדר הסמוך כשחנית רוכנת מעל מיטתו, לוחשת ומעירה אותו בבקשה שיגש ויעצור את הטיורן המתרחש בין ההורים.

כעת, נעמד בין המסדרון למטבח, כשבעה מטרים אל מול אביו השרוע בגילופין. האב פתח את עיניו לרגע קט, מבטו נתקל בעיני בנו ומיד עצם את עיניו. שוקי חש כי אביו התבייש במצבו כשבנו צופה בקלקלתו. באזנו האחת ניסה מוחו לשכנעו כי עליו לעשות מעשה שיפתור את הבעיה. דם רב הציף את מוחו בחום הולך ועולה.

'אין לך זכות לטיטול את חיי אביך' זעקו קולות עלומים באזנו האחרת. מנגד, מראות האם הנגררת בשערותיה כשהיא צורחת בבלימת פה לבל ישמעו ילדיה, ריצדו במסך ענק אל מול עיניו. רגע של הכרעה חדשה התקרב, 'אין ברירה' לחש לעצמו, 'צריך לעשות את זה ודי'. הסיכוי הקלוש לפתור את הבעיה בדרך שקטה עמד חסר אונים מול תחושת חוסר התקווה שהשתלטה על כל הבית והתפוגגה עוד הרבה קודם שאדי האלכוהול עזבו את חלל האויר.

הוא חזר לחדרו, ישב על מיטתו, ראשו בין ידיו, נלחם בכוחותיו האחרונים ברעיון העיוועים שתקפו. למרות הלבטים שאיימו לקרוע את נפשו מעליו, שוב נמשך באופן מגנטי אל הרובה, הוא לקחו בידיו. הפעם ביתר נחישות.

מרגע זה ואילך מקצב תופי המוות החריש את אזניו, הכל התרחש במהירות מסחררת ונמשך אך שניות ספורות בלבד.

שוקי לקח את המחסנית שהונחה על אחד המדפים הגהוהים שבכוננית חדרו. הוא הכניס את המחסנית אל בית הבליעה בקול נקישה מתכתית קלה. הוא יצא מדלת חדרו בצעדים מהירים מאוד אל עבר הסלון. המלחמה בראשו קפאה. הגיעה אל קיצה.

תוך כדי הליכה זריזה בפרוזדור, דרך את נשקו. החיבור בין חלקי הפלסטיק השחורים והפלדה הקרה של רובה האם-16 התברגו בידיו החמות כשכל גופו דרוך וחוס גופו על סף רתיחה.